

Ministerul Finanțelor Publice

Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Brăila

Str. Delfinului Nr.1, Brăila
Tel: +0239619900,
Fax: +0239619992
e-mail:
admin.brbrjudx01.br@mfinante.ro

D E C I Z I A Nr.423

din ____2013

privind soluționarea contestației formulată de ____ Marea Britanie,
înregistrată la D.G.F.P. Județul Brăila sub nr.____/____2013

Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală a Finanțelor Publice Județul Brăila a fost sesizată de D.G.F.P. a municipiului București - A.M.A.V.S. - Serviciul Reprezentanțe Străine, Ambasade și Administrare a Contribuabililor Nerezidenți, prin adresa nr.____/____2013, înregistrată la direcția teritorială sub nr.____/____2013, privind contestația formulată de ____ Marea Britanie împotriva deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.____/____2012, emisă de organul fiscal.

Competența de soluționare a fost declinată de către Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor în temeiul art.3(1) din O.P.A.N.A.F. nr.3333/2011, prin adresa nr.____/____2013, înregistrată la D.G.F.P. Județul Brăila sub nr.____/____2013, situație ce a fost comunicată contestatoarei cu adresa nr.____/____2013.

_____ are precizat în contestație sediul în Marea Britanie, ____, ____, ____, cod de identificare fiscală în scopuri de T.V.A. ____, iar contestația este semnată de director ____.

Obiectul contestației îl constituie T.V.A. respinsă la rambursare în sumă de ____ lei, prin decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.____/____2012.

Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.____/____2012 a fost comunicată electronic la data de 09.03.2012, conform mesajului e-mail tradus din limba engleză de traducător autorizat ____, iar contestația a fost depusă la D.G.F.P. a

municipiului București sub nr.____/____2012, astfel că, a fost îndeplinită condiția de procedură prevăzută la art.207(1) din O.G.nr.92/2003, republicată în anul 2007, cu modificările și completările ulterioare.

Constatând îndeplinite condițiile de procedură prevăzute la art.205, art.206, art.207(1) și art.209(3¹) din O.G.nr.92/2003, republicată în anul 2007, cu modificările și completările ulterioare, D.G.F.P. Județul Brăila este investită cu soluționarea pe fond a contestației.

I. Prin contestația înregistrată la D.G.F.P. a municipiului București sub nr.____/____2012 și la D.G.F.P. Județul Brăila sub nr.____/____2013, contestatoarea solicită desființarea parțială a Deciziei de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.____/____2012, precum și obligarea organului fiscal la rambursarea T.V.A. în sumă de ____ lei, motivând următoarele:

În fapt, contestatoarea susține că este o companie stabilită și înregistrată în scopuri de T.V.A. în Marea Britanie, are ca obiect de activitate închirierea de echipamente utilizate la fabricarea pieselor auto destinate societăților din grupul General Motors(GM).

În desfășurarea activității, în anul 2010 a achitat T.V.A. aferentă achizițiilor de bunuri în România, pe care a solicitat-o la rambursare conform art.147² (1) lit.a) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare, nefiind înregistrată în scopuri de T.V.A. în România și neavând această obligație, cererea fiind înregistrată sub "nr.____/____2010, cu număr de referință _____."

Prin această cerere s-a solicitat rambursarea sumei de ____ lei, reprezentând T.V.A. achitată aferentă echipamentelor achiziționate în perioada 01.01-31.12.2010.

În vederea soluționării cererii, în decursul perioadei de analiză documentară, A.N.A.F.-D.G.F.P. a municipiului București a solicitat informații suplimentare prin adresele nr.____/____2011 și nr.____/____2012, ce au fost furnizate în termen.

În continuare, A.N.A.F.-D.G.F.P. a municipiului București a emis Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.____/____2012, prin care au respins la rambursare suma de ____ lei, pe motiv că aceasta a fost achitată după data solicitării T.V.A.

În opinia contestatoarei, societatea este îndreptățită la rambursarea acestei sume, deoarece echipamentele achiziționate rămân în România, locul taxării fiind în România, iar persoana obligată la plata taxei sunt furnizorii S.C. ____ S.R.L. și S.C. ____ S.R.L., ce au aplicat corect T.V.A. românesc.

Societatea este proprietara echipamentelor și facturează închirierea acestora către societățile din grupul GM producătoare de autovehicule, iar

serviciile de închiriere prestate sunt taxabile la locul unde societățile din grupul GM sunt stabilite (alte state membre UE și nu România).

În perioada la care se referă cererea de rambursare a T.V.A., anul 2010, societatea nu a desfășurat operațiuni taxabile în România, nici nu a avut un sediu fix în România, nefiind înregistrată în scopuri de T.V.A., dar a fost îndreptățită să solicite taxa suportată la cumpărarea echipamentelor în baza art.147² (1) lit.a) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare.

În susținerea situației de fapt prezentate, contestatoarea solicită să fie avute în vedere documentele puse la dispoziția autorităților fiscale cu ocazia celor două cereri de informații suplimentare.

Față de motivele invocate de organul fiscal pentru respingerea cererii, aceasta consideră că temeiul încalcă prevederile legislației comunitare, care au prioritate față de prevederile legislației naționale.

Astfel, art.5 din Legea nr.287/2009 privind Codul civil, precizează că ”normele Uniunii Europene se aplică în mod prioritar, indiferent de calitatea sau statutul părților.”

De asemenea, art.148 din Constituția României menționează că ”urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.”

În conformitate cu art.4 din Protocolul privind condițiile și aranjamentele referitoare la aderarea Republicii Bulgaria și a României în Uniunea Europeană, ”Dispozițiile acquis-ului [...] sunt obligatorii și se aplică în [...] România de la data aderării.”

Opinia contestatoarei se întemeiază pe următoarele argumente:

A. Prevederile pct.49(15) din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, date în aplicarea prevederilor art.147² (1) lit.a) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare, exced prevederilor Directivei 9/2008/CE din 12.02.2008.

Alin.34 al pct.49 din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, menționează că prevederile alin.1-33 transpun prevederile Directivei 2008/9/CE a Consiliului din 12.02.2008, dar condiția impusă la alin.15 din același act normativ este în contradicție cu prevederile directivei.

La art.2 pct.4 din Directiva 9/2008/CE se menționează că cererea de rambursare înseamnă cererea pentru rambursarea TVA încasată în statul membru de rambursare de la persoana impozabilă nestabilă în statul membru de rambursare, dar contestatoarea susține că nu se face nicio referire la momentul în care s-a încasat TVA în statul membru de rambursare și nu este condiționată rambursarea taxei în funcție de acest moment.

În concluzie, pct.49(15) din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, transpun în mod incorect prevederile Directivei 9/2008/CE.

B. Societatea are dreptul să utilizeze prevederile Directivei 9/2008/CE în condițiile în care aceasta nu a fost transpusă în mod corect de legislația din România.

Potrivit art.288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, directiva este un act normativ cu forță obligatorie pentru statul membru căruia îi este adresată numai în ceea ce privește rezultatul de atins, lăsându-se autorităților naționale din statul respectiv competența alegerii formelor și metodelor de aplicare a ei. Totuși, statele membre au obligația ca legislația națională, care transpune acte normative comunitare să fie în deplină concordanță cu cerințele comunitare.

În acest sens s-a pronunțat Curtea Europeană de Justiție în cazul C-8/81 " Ursula Becker", pct.25, precum și în cazul C-152/84 " Marshall " pct.46.

Astfel, contestatoarea consideră că prevederile directivei sunt necondiționate și suficient de precise, încât aceasta să se poată prevala de aceste prevederi în condițiile în care legislația națională le încalcă.

C. Prin impunerea unei condiții suplimentare pentru rambursarea TVA către persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în alt stat membru UE, autoritățile au încălcat principiul proporționalității.

Acest principiu se referă la faptul că o autoritate publică nu poate impune obligații decât în măsura în care acestea sunt strict necesare atingerii unui obiectiv, iar din perspectiva fiscală, obiectivul îl constituie colectarea cât mai eficientă la bugetul de stat a obligațiilor fiscale.

Decizia Curții Europene de Justiție în cazul 286/94 Garage Molenheide invocă acest principiu concluzionând că " dacă autoritățile fac mai mult decât este necesar pentru atingerea unui obiectiv, aceasta ar submina principiile sistemului comun pentru TVA și, în particular a condițiilor care guvernează dreptul de deducere-unul dintre componentele fundamentale ale acestui sistem."

Astfel, se menționează la art.47 din această decizie a CEJ faptul că " deși este legitim ca măsurile adoptate de statele membre să urmărească conservarea cât mai eficace a drepturilor sale cu privire la colectarea veniturilor bugetare, aceste măsuri nu pot fi aplicate de o manieră care să submineze în mod sistematic dreptul de deducere a TVA-unul dintre principiile fundamentale ale sistemului de TVA."

În cazul de față, invocarea de către autorități a momentului plății în raport cu data depunerii cererii de rambursare ca motiv al respingerii cererii de rambursare, reprezintă în opinia contestatoarei, o încălcare a principiului proporționalității. La această situație se ajunge prin condiționarea recunoașterii dreptului de deducere și a rambursării TVA de îndeplinirea

unei condiții formale, respectiv plata TVA solicitat la rambursare înainte de data depunerii cererii de rambursare.

Dreptul de deducere, ca principiu fundamental al sistemului de TVA nu poate fi limitat pentru societate potrivit unei jurisprudențe constante (a se vedea pct.43 din cazul C-”C-274/10-Comisia Europeană împotriva Ungariei”, pct.37 din cazul C-368/09 ”Pannon Gép Centrum Kft”, pct.18 din cazul C-62/93 BP Soupergaz, pct.34 din cazul C-392/09 Uszodaépítő și pct. 32 din cazul C-107/10 Enel Maritsa Iztok 3).

De asemenea, dreptul de deducere nu trebuie să fie condiționat de plata TVA către furnizor. În acest sens s-a pronunțat Curtea Europeană de Justiție în cazul C-274/10, apreciind la pct.53 al hotărârii că plata contrapartidei datorate pentru operațiunea din care rezultă TVA-ul deductibil nu poate constitui o condiție pe care statele membre o pot stabili pentru rambursarea excedentului de TVA deductibil.

Astfel, în temeiul jurisprudenței europene, România nu are dreptul să condiționeze dreptul de deducere pentru rambursarea TVA de efectuarea plății acestui TVA.

Prin respingerea dreptului de a beneficia de rambursarea TVA, chiar dacă au fost îndeplinite toate condițiile de rambursare, autoritățile române au privat societatea de dreptul de deducere a TVA aferent achiziției efectuate, fapt ce contravine prevederilor jurisprudenței europene și principiului neutralității TVA.

Contestatoarea amintește că în conformitate cu Directiva 112/2006/CE privind taxa pe valoarea adăugată, implementată în legislația națională, principiul neutralității fiscale impune respectarea dreptului de deducere pentru toate persoanele dintr-un lanț comercial, indiferent de numărul tranzacțiilor care au loc în procesul de producție și distribuție.

D. Prin condiționarea rambursării TVA de dovedirea efectuării plății acesteia către furnizor, autoritățile fiscale române încalcă principiul neutralității și creează o situație discriminatorie pentru persoanele impozabile nestabilite și neînregistrate în România ce solicită rambursarea TVA suportată în România.

Societatea îndeplinește toate condițiile necesare (prevăzute de directiva 9/2008) pentru a beneficia de rambursarea TVA suportată și achitată în România. În cazul societății i se refuză dreptul de a primi rambursarea TVA în sumă de ____ lei, aferentă facturii nr.____/____2010 de la poziția nr.2 din cererea de rambursare, pe motiv că a achitat această factură ulterior datei de depunere a cererii, autoritățile fiscale creând o situație discriminatorie pentru aceasta.

Persoanele impozabile care sunt înregistrate în scopuri de TVA în România și solicită rambursarea TVA pe baza decontului de TVA nu trebuie să facă dovada achitării TVA solicitată la rambursare, pe când persoanele impozabile nerezidente care solicită rambursarea pe baza directivei 9/2008

au această obligație. Astfel, deși în esență condițiile pentru exercitarea dreptului de deducere sunt aceleași în ambele cazuri, pentru a beneficia de rambursare, persoanele impozabile nerezidente ce solicită rambursarea TVA pe baza directivei 9/2008 trebuie să facă dovada plății TVA, în caz contrar taxa fiind respinsă la rambursare.

Această situație contravine art.18 din versiunea consolidată a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene (partea a 2-a " Nediscriminarea și cetățenia Uniunii"), care precizează că " se interzice orice discriminare exercitată pe motiv de cetățenie și naționalitate."

Contestatoarea consideră relevantă hotărârea Curții Europene de Justiție în cazul C-390/96-Lease Plan Luxemburg SA, ce susține tratamentul egal al persoanelor impozabile rezidente și nerezidente. Curtea a precizat că este în contradicție cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ca prevederile naționale să stipuleze faptul că persoanele impozabile nestabilite într-un stat membru, care solicită rambursarea TVA pe baza directivei 9/2008 sunt îndreptățite la dobândă doar din momentul în care s-a emis decizia de rambursare și la o rată a dobânzii mai mică decât cea aplicată în cazul persoanelor impozabile stabilite în acel stat membru și care se aplică în mod automat la momentul expirării termenului limită pentru efectuarea rambursării.

Deși cazul nu se referă la speța în cauză, ci la dreptul persoanelor impozabile nestabilite într-un stat membru ce solicită rambursarea în baza directivei 9/2008 la dobânzi de întârziere aplicate în aceeași modalitate și același quantum cu dobânzile acordate persoanelor impozabile stabilite în acel stat membru, contestatoarea consideră că acest caz exprimă principiul egalității de tratament între persoanele impozabile stabilite într-un stat membru ce solicită rambursarea în baza decontului de TVA.

Astfel, principiul neutralității și principiul nediscriminării prevăzute de jurisprudența europeană sunt încălcate prin respingerea la rambursare a sumei de ____ lei, pe motiv că plata acestei sume s-a efectuat către furnizor la o dată ulterioară datei de depunere a cererii de rambursare.

Pe cale de consecință, pentru motivele expuse la punctele A, B, C, D, ale contestației, contestatoarea consideră că motivele invocate în decizia de rambursare sunt nelegale și prin urmare, nu pot conduce la respingerea la rambursarea a acestei sume.

II. Prin Decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr. ____/____2012, organul fiscal a respins la rambursare T.V.A. în sumă de ____ lei, din totalul de ____ lei solicitată la rambursare, motivată în fapt că societatea nerezidentă nu are dreptul la rambursare întrucât factura înscrisă la poziția 2 din cerere, a fost achitată după data solicitării, fiind încălcate prevederile art. 147² (1) lit.a) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu

prevederile pct.49(1) și (15) lit.a) din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare.

III. D.G.F.P. Județul Brăila având în vedere susținerile contestatoarei în raport de constatările organului fiscal, actele și lucrările dosarului cauzei, precum și reglementările legale aplicabile speței, reține următoarele :

Cauza supusă soluționării este dacă contestatoarea poate beneficia de rambursarea T.V.A. în sumă de ____ lei, aferentă bunurilor achiziționate prin factura înscrisă la poziția nr.2 din cererea de rambursare nr. ___/___ 2011, în condițiile în care aceasta nu a fost achitată până la data solicitării rambursării.

În fapt, organul fiscal a respins la rambursare T.V.A. în sumă de ____ lei, din totalul de ____ lei solicitată la rambursare, motivată în fapt că societatea nerezidentă nu are dreptul la rambursare întrucât factura înscrisă la poziția 2 din cerere, a fost achitată după data solicitării, fiind astfel încălcate prevederile art. 147² (1) lit.a) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile pct.49(1) și (15) lit.a) din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Împotriva acestor constatări s-a formulat contestație, în care se susține că prevederile pct.49(15) din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, date în aplicarea prevederilor art.147² (1) lit.a) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare, exced prevederilor Directivei 9/2008/CE din 12.02.2008, că societatea are dreptul să utilizeze prevederile Directivei 9/2008/CE în condițiile în care aceasta nu a fost transpusă în mod corect de legislația din România, că prin impunerea unei condiții suplimentare pentru rambursarea TVA către persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în alt stat membru UE, autoritățile au încălcat principiul proporționalității și că prin condiționarea rambursării TVA de dovedirea efectuării plății acesteia către furnizor, autoritățile fiscale române încalcă principiul neutralității și creează o situație discriminatorie pentru persoanele impozabile nestabilite și neînregistrate în România ce solicită rambursarea TVA suportată în România.

În drept, potrivit prevederilor art. 147² (1) lit.a) din Legea nr.571/2003, cu modificările și completările ulterioare,

”Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România și rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

ART. 147²

(1) În condițiile stabilite prin norme:

a) persoana impozabilă nestabilă în România, care este stabilită în alt stat membru, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate pentru importuri și achiziții de bunuri/servicii, efectuate în România;”

În aplicarea acestor prevederi legale, la pct.49 (15) lit. a) din H.G. nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, se dispune:

”Normele metodologice:

49.

.....

(15) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

a) **achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate în perioada de rambursare, achitate până la data solicitării rambursării;**”

Din aceste reglementări legale rezultă că **o persoană impozabilă nestabilă în România, neînregistrată și care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de T.V.A., poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată achitate** pentru achiziții de bunuri și servicii, **în condițiile stabilite prin norme.**

În normele de aplicare ale Codului fiscal, s-a stabilit condiția ca cererea de rambursare să se refere la achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate în perioada de rambursare, dar au fost achitate până la data solicitării.

Conform prevederilor pct. 49 (17) din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, data până la care ar fi putut să depună cererea de rambursare a TVA era 30.09.2011, pentru achizițiile efectuate în anul 2010, dar care erau achitate până la data depunerii cererii.

În speță, contestatoarea a dovedit că până la data depunerii cererii de rambursare, adică 29.08.2011, nu a achitat factura înscrisă la poziția nr.2 din cerere, aceasta fiind achitată la data de 04.10.2011.

Conform prevederilor pct. 49 (16) din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, ”(16) Pe lângă operațiunile menționate la alin. (15), cererea de rambursare poate să se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente și care privesc operațiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză.”

Astfel, pentru factura înscrisă la pct.2 din cerere, contestatoarea ar fi putut să solicite rambursarea taxei printr-o cerere ulterioară, aferentă perioadei în care a finalizat operațiunea, adică pentru anul 2011, ce ar trebui depusă până la data de 30.09.2012.

Analizând motivele de fapt și de drept reținute, organul de soluționare constată aplicarea corectă de către organul fiscal a prevederilor legale aplicabile speței, în sensul că, nu se poate acorda rambursarea TVA pentru achiziții de bunuri sau servicii ce nu au fost achitate până la data depunerii cererii de rambursare, legiuitorul stabilind în acest sens și o excepție de la regula generală stabilită la pct. 49 (15) din H.G.nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum că, pentru operațiunile care nu au fost finalizate până la data depunerii cererii, să se solicite rambursarea în perioada în care acestea au fost finalizate.

Referitor la susținerile contestatoarei, că reglementările legale exced prevederilor Directivei 9/2008/CE din 12.02.2008, adică art.2 pct.4 din aceasta, facem precizarea că afirmația nu este reală, deoarece la acest articol a fost definită cererea de rambursare, prin aceea că, aceasta

înseamnă **rambursarea TVA încasată** de la persoana impozabilă nestabilă în statul membru de rambursare, nicidecum TVA ce va fi încasată ulterior depunerii cererii.

Prin definiția cererii de rambursare a fost stabilit un termen limită până la care taxa pe valoarea adăugată ce este solicitată la rambursare să fie achitată, adică data depunerii cererii.

Dimpotrivă, susținerea contestatoarei excede acestor prevederi ale Directivei 9/2008/CE, pentru că ar însemna ca aceasta să beneficieze de rambursarea unei taxe neachitate până la momentul solicitării.

De asemenea, nu ar mai fi fost explicabile prevederile art.14 (2) din directivă, preluate și în Codul fiscal, conform cărora, cererea de rambursare poate să se refere la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente și care privesc operațiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză, dacă nu exista condiția obligatorie ca cererea de rambursare să se refere doar la achizițiile de bunuri sau servicii care au fost facturate pe parcursul perioadei de rambursare și care au fost achitate până la data depunerii cererii de rambursare.

În concluzie, prevederile Directivei 9/2008/CE au fost transpuse în mod corect în legislația internă, astfel că, susținerea contestatoarei nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei.

În mod greșit susține contestatoarea că invocarea de către autorități a momentului plății în raport cu data depunerii cererii de rambursare ca motiv al respingerii cererii de rambursare, reprezintă o încălcare a principiului proporționalității, deoarece acest moment este statuat pentru toate statele membre, așa cum rezultă din prevederile art.2 pct.4 din Directiva 9/2008/CE. Conform acestui principiu orice măsură luată trebuie să fie adecvată, necesară și corespunzătoare scopului urmărit, ori măsura încasării TVA solicitată la rambursare este adecvată, necesară și corespunzătoare scopului urmărit de orice stat membru, de a colecta la buget taxa.

Totodată, nici susținerea privind încălcarea principiului neutralității, ce creează o situație discriminatorie pentru persoanele impozabile nestabilite și neînregistrate în România ce solicită rambursarea TVA suportată în România, față de persoanele impozabile stabilite în România care nu sunt obligate să achite TVA, nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei, deoarece această condiție este stabilită tocmai prin directiva europeană și armonizată în legislația internă, fiind obligatorie pentru toate statele membre.

În plus, nu poate fi vorba de o încălcare a principiului neutralității fiscale, în condițiile în care nu au fost reglementate în legislația comunitară sau națională, diferențe semnificative de tratament între statele membre ale

Uniunii Europene privind activitățile desfășurate pe teritoriul comunitar, din punct de vedere al T.V.A.

Nici una din cauzele la care a făcut trimitere contestația nu au legătură cu cea dedusă judecătii, cum de altfel precizează și aceasta, motiv pentru care organul de soluționare nu poate să le aibă în vedere pentru soluționarea favorabilă a cauzei.

În consecință, pentru considerentele reținute, contestația formulată pentru T.V.A. respinsă la rambursare în sumă de ____ lei, se privește ca neîntemeiată, urmând să fie respinsă pentru acest motiv.

Pentru cele ce preced și în temeiul art.210(1) și art.216(1) din O.G.nr.92/2003, republicată în anul 2007, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE :

Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de ____ Marea Britanie, pentru T.V.A. respinsă la rambursare în sumă de ____ lei, prin decizia de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile nestabilite în România, stabilite în alt stat membru al Uniunii Europene nr.____/____2012, emisă de D.G.F.P. a municipiului București - A.M.A.V.S. - Serviciul Reprezentanțe Străine, Ambasade și Administrare a Contribuabililor Nerezidenți.

Prezenta decizie este definitivă în calea administrativă de atac conform prevederilor art.210(2) din O.G.nr.92/2003, republicată în anul 2007, cu modificările și completările ulterioare și poate fi atacată în termen de șase luni de la comunicare, conform prevederilor art.218(2) din același act normativ, la instanța de contencios administrativ competentă, potrivit legii.

DIRECTOR EXECUTIV,